

Teatrul „M. Eminescu“

din Botoșani

RĂZVAN ȘI VIDRA

de B. P. Hasdeu

Drama lui B. P. Hasdeu *Răzvan și Vidra* face parte dintre cele câteva momente dramaturgice deosebite, puncte de reper esențiale în teatrul nostru clasic. Montarea unui astfel de text, cunoscut prin programa analitică, nu poate fi concepută doar ca o prezentare, ca simplă transcriere scenică a textului. Se impune, în cazul montării clasiceilor, o optică proprie, opțiunea pentru o anumită piesă trebuie motivată, argumentată prin spectacol. *Răzvan și Vidra* realizat de Teatrul „Mihai Eminescu“ din Botoșani nu reușește și pare că nici nu-și propune o lectură mai profundă a dramei lui Hasdeu: spectacolul se rezumă la o ilustrare scenică absolut convențională. E dificil de precizat care dintre ideile conținute în text a interesat, în primul rând, pe autorii acestei montări: violența critică socială și politică, creionarea unor moravuri și instituții caracteristice pentru sfârșitul secolului al XVI-lea, drama puterii, sînt în egală măsură prezente (prin replicile autorului), dar neevidențiate în mod deosebit. Prima scenă, reluată și în final — prezența tuturor personajelor grupate într-o formulă plastică ce amintește un basorelief — sugerează intenția unui spectacol-frescă, intenție ce nu se materializează însă pe parcurs. Spectacolul se desfășoară greoi, cu un ritm egal, lipsit de accente, interpretările actoricești nu reușesc să se încadreze într-un ansamblu, într-o unitate de concepție. Puținele realizări actoricești relevabile, apar izolat, solo-uri neînglobate în substanța spectacolului. Această lipsă de echilibru scenic apare surprinzătoare într-un spectacol condus de Ion Olteanu, regizorul care ne-a obișnuit cu montări cizelate, de virtuți plastice, cu arta armonizării, a potențării exacte a materialului dramatic.

Centrul de greutate al dramei, personalitatea tumultuoasă, contradictorie a lui Răzvan, este mult diminuat prin interpretarea lui Sorin-George Zavulovici. Actorul apelează la „cîrlige“ de calitate îndoielnică, păgubitoare pentru autenticitatea personajului, interjecțiile, gesturile cu care își pigmentează rolul, mai ales în prima parte, se potrivesc poate savuroaselor țigănci ale lui Alexandri, în nici un caz eroului lui Hasdeu. Răzvan trăiește „drama individului apăsător de prejudecată publică“, după cum preciza George Că-

Sanda Maria-Dandu (Vidra) și Sorin-George Zavulovici (Răzvan)

linescu; a-l transforma într-un țigán pitoresc înseamnă a renunța la personaj.

În rolul Vidrei, Sanda Maria Dandu dovedește o excelență întuire a eroinei, mistuită de dorul puterii, voluntară, cu o dirigență neobișnuită pentru o femeie, trăind și acționând însuflețită de un singur ideal — ascensiunea socială deplină, ambiția nelimitată. Pe culmile puterii și în același timp ale abisului, Vidra va renega însă calitatea de Doamnă pentru o alta, înfinit mai importantă, aceea de mamă. Treccrea aceasta de la curajul de soldat, de la fermitatea în urmărirea țelului propus, la temerile și slăbiciunile femeii, interpreta reușește să o facă perfect credibilă, printr-un joc nuanțat, sugerind cu discreție în întreaga evoluție a personajului, prezența sensibilității, a căldurii feminine, ascunse sub tunica ostașului.

Un bun portret al boierului crud, vicelău, avar pînă la patologic, realizează Mircea Gheorghiu în rolul lui Sbierea. Notele comice, numeroase, destul de accentuate, se inseriu în portretul general al acestui personaj prea monstruos din punct de vedere moral, pentru a nu deveni grotesc.

Un „moș Tânase“ corect dar nu deosebit de personal realizează Doru Buzea; Dan Bubulici și Iuliu Popescu creionează portretele celor doi nobili leși cu dezinvoltură scenică, fără stridente. Un personaj cu o semnificație deosebită în piesă este Răzeșul, importanța sa este însă mult redusă în spectacol, prin interpretarea încolă a lui Igor Haucă.

Cadrul scenografic conceput de Teodora Dinulescu nu deservește, dar nici nu este util montării: costumele Mariei Bortnovski păcătuiesc uneori prin lipsă de gust.